

BAUER'S WILHELMUS OP D-DAY

Koningin Beatrix krijgt het druk; ze mag haar representatieve taken wel aan de wilgen hangen, wil ze alle evenementen en festiviteiten nog kunnen behappen waar het Wilhelmus wordt gespeeld!

De regel is simpel: bij officiële gelegenheden mag het Wilhelmus alleen gespeeld worden als de Koningin er zelf bij aanwezig is. Het is militair protocol, zo bevestigde ook premier Balkenende op 17 juni nog maar eens.

Om in het politieke straatje te blijven: met een kritische blik heb ik de besluitvorming gevolgd over het al dan niet verlengen van de deelname aan SFIR. Ware het kabinet Kwatta, dan waren alle ogen in de maanden mei en juni gericht op Kwatta. Zeker sinds de dood van sgt Dave Steensma, die op 10 mei overleed als gevolg van een laffe granaataanval op een brug in het zuiden van Irak.

Wel of niet verlengen, dat was de hamvraag.

Gezond boerenverstand, de soevereiniteitsoverdracht, VN-resolutie 1546 en de aangekondigde Iraakse verkiezingen in januari 2005 hebben er mede voor gezorgd dat Nederland niet wegreut met de staart tussen de benen.

Is dat een gemakkelijke beslissing?

Nee, maar uitzendingen zijn nu eenmaal zo'n beetje het bestaansrecht van de Defensieorganisatie geworden. En ja, Peace Support Operations zijn per definitie niet ongevaarlijk en Defensie heeft niet voor Janmet-de-korte-achternaam een geweldsmonopolie.

$1 + 1 = 3$. Aan zandzakken vullen bij hoog water of glas rapen in het Westland ontleen je als Defensie-apparaat geen structureel nut en belang.

Misschien is het niet per definitie het werk voor militairen om ver van je bed vrede en veiligheid te bewerkstelligen, maar alleen militairen blijken het vaak op nagenoeg alle werkterreinen goed te kunnen. Tuurlijk, een non-gouvernementele organisatie als Artsen Zonder Grenzen doet leuk mee, maar wij hebben meer middelen, andere skills en drills, verdergaande ervaringsdeskundigheid. Bij mijn weten heeft Boutros Boutros-Ghali, de vorige Secretaris-Generaal van de VN, zich ooit in soortgelijke bewoordingen uitgelaten.

Wij moeten dus trots zijn op ons werk. Een eergevoel hebben dat ik de afgelopen maanden in elk geval op diverse, uiteenlopende momenten heb gevoeld: bij de uitvaart van Dave in Franeker, bij de bezoeken aan het Duitse Münster en Leer in het kader van de

voorbereiding op de Medical Task Force van de NATO Response Force, bij het spelen van het Wilhelmus op 4 mei. En elke dag opnieuw als ik naar het werk rijd.

Geen mooiere job dan militair. Hoe dat komt?

Omdat het een manier van leven is en niet zozeer een baan van nine-to-five. Kost dat energie? Hoopjes, maar als de poep de ventilator raakt slagen wij erin varkens te laten vliegen ...

Die trots bij het spelen van het Wilhelmus heeft intussen als een zwaard van Damocles boven dit stukje gehangen. Op de internationale herdenking van het begin van het einde van de Tweede Wereldoorlog in het Normandische Arrondissement speelde één van de vier militaire orkesten die we nu nog hebben – maar op 1 januari a.s. in de bezuinigingsgolf ten onder zal gaan – het onvolprezen 'Heb je even voor mij?' van Frans Bauer.

Vergissen is menselijk, dacht ik nog.

In de Volkskrant (Met dijenkletter op D-Day) las ik echter dat het muzikale eerbetoon een welgemeende keuze was. Apparently the show must go on.

Doe mij dan maar een Radetzky- of huzarenmars!

Bauer, die leuk is om gek op te doen in een discotheek als je te veel gezopen hebt! Er komt stoom uit m'n oren bij het horen spelen van dergelijke grappen en grollenmuziek op de van bloed doordrenkte invasiestranden! Geluk bij een ongeluk: alleen instrumentaal. Toen ik het hoorde had ik zo mijn mening over het opheffen van die militaire orkesten...

Alle gekheid op een stokje: het zou toch werkelijk randdebiel zijn als vanwege die beleidsregel over het Wilhelmus voortaan Bauer of het Smurfenlied wordt gespeeld, door een militaire showband die glitter en glamour hoog in het vaandel heeft staan. Laten we eens een keer nadenken over historie en traditie.

Laat 's lands oudste militaire orkest, dat waarover de majoor Frank Samsom de scepter zwaait, zo vaak en gloedvol het Wilhelmus spelen dat bij alle Nederlanders spontaan veren op kippenvel beginnen te groeien! Anders moet ik me gaan doodschamen voor mijn eigen volkslied en mijn eigen land. Dat kan nooit de bedoeling zijn.

Marcel van Hemert, onderofficier bij het Regiment Geneeskundige Troepen van het Dienstavak der Logistiek, schrijft deze column op persoonlijke titel